Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

206

Editura RO-EMAUS București 2013

92 + Noul Ierusalim

Ianuarie – martie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

Trebuie omul să fie dornic mult să primească dragoste, să primească un sfat, o îndreptare, o mustrare, o întrebare, căci altfel îi dă satana sfat, căci satana stă în mintea omului care nu are peste el pe cineva ca de la Domnul ca să-i dea Domnul prin el viaţă din viaţa Lui, toate din ale Lui şi multă împlinire pe calea cea spinoasă a vieţii pe pământ.

pagina 5

În acest număr:

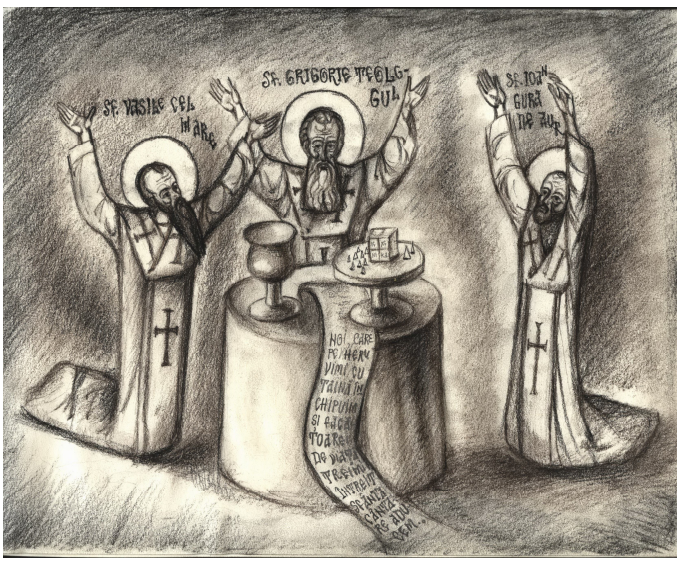
Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur

Intru cuvânt în cartea Mea cea de azi şi-Mi fac în ea sălăşluire şi merg apoi cu cuvântul Meu scris peste pământ şi suspin prin cuvânt, şi suspin cu Tatăl şi cu sfinţii, căci am de ce să suspin, şi de şapte mii de ani suspin.

Binecuvintez puterea celor ce Mă poartă cuvânt spre cartea Mea, iar puterile cereşti să lucreze putere pentru coborârea Mea, căci ea trebuie purtată. Trebuie să fie ca în cer pe pământ pentru coborârea Mea, iar în cer pot puterile cereşti şi dau vlagă împlinirilor care sunt de împlinit şi de purtat. Eu, Domnul Iisus Hristos, am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani să ceară de la Tatăl în numele Meu ceea ce au ei nevoie, şi orice vor cere le voi da. Această înţelepciune este mare şi are nevoie de împlinire mare, că pe pământ este nevoie mult de Dumnezeu şi de puteri cereşti apoi pentru împlinirea cuvântului rugăciunii de pe pământ spre cer, iar omul trebuie să înveţe cu multă desăvârşire legile cereşti cu el pe pământ, şi va putea şi Dumnezeu cu omul prin înţelepciunea omului, căci unde nu este înţelepciune pentru cele din cer, nu este nici credinţă cu folos. O,

cu credința nu trebuie să se învețe omul, ci trebuie să fie ea zidită mereu și însoțită pentru împlinirea ei de puterile cerești, iar altfel credința omului e ca frunza pe apă și nu prinde rod și adevăr.

Stau la masă de cuvânt cu cei din cer în mijlocul tău, popor miluit de Dumnezeu cu atâta hrană de cuvânt. Am cu Mine la masă prieteni din cer, slujitori înțelepți în vremea lor pe pământ și mari lucrători de minuni și de cuvânt și arhierei după rangul creștinesc peste biserica din vremea lor. Cu fiecare sărbătoare sfântă, noi, cei din cer, ca și cei de pe pământ, cuvântăm pentru duhul sărbătorii și-i dăm glas. Duhul învățăturii sfinte curge peste om din izvorul acesta ceresc, și este nevoie de putere și din cer și de pe pământ purtătoare de Dumnezeu, este nevoie de sprijin mult, că mult cuvânt și multă trăire și multă împlinire îi trebuie apoi cuvântului Meu peste om.

O, este nevoie de bucurie pentru Domnul și pentru om. Eu voiesc să fiu bucuria omului, iar el să dorească să fie bucuria Mea, puterea Mea cea pentru el. O, omule, iată ce trebuie să știi! Tu, și dacă ești așezat, și dacă ești greșit, tu bucură-te de Mântuitorul tău cu o sfială dulce și sfântă, având înaintea ta pururea păcatele tale, pentru care tu ai Mântuitor Care S-a pus pe cruce pentru tine, iar tu nu te rușina pentru ele, o, nu, ci smerește-te și scoală-te spre pedepsirea lor din toată inima ta, căci ai Mântuitor. O, cine-l face pe om să plângă? Păcatul poate aceasta. O, cum păcatul? Da, în fața iubirii păcatul se supune și-l face pe om duios iubirea și plânge omul înaintea Mântuitorului său Hristos, Care spală păcatele lumii ca un Miel și îl face pe om să spună duios: *O, Mieluț milos, Te-ai înfățișat Tu în locul meu înaintea judecătorului satana, care mă învinuiește. Eu sunt cel ce am greșit, iar Tu ești Cel ce ai ispășit, și păcatul meu este pururea înaintea mea, dar și Tu ești pururea cu mine, Doamne, Mântuitorul meu, și mi-ai plătit stricăciunile pe care le-am făcut.*

Iată câtă duioșie și putere pentru iubire poate prinde omul care conștientizează în toată clipa cât este de păcătos! Mai poate el să se despartă de Domnul apoi? O, nu! El simte pe Domnul în el petrecând prin frângerea inimii cea plină de căldură pentru Cel din cer Domn și Stăpân al său, pentru Cel ce mântuiește pe cel păcătos prin mila Lui cea pentru om. O, cât de duios era împăratul David și cât se mângâia în durerea lui cea de la păcat când spunea: *«Cunosc fărădelegea mea și este pururea înaintea mea păcatul meu, căci Ție Unuia, Doamne, am greșit, și înaintea Ta am făcut rău și ești drept în judecată, dar Tu mă vei stropi cu isop și mă vei spăla, Doamne, și mă vei albi, și vei da apoi auzului meu bucurie și veselie, și oasele mele vor sta smerite înaintea Ta, iar Tu vei zidi în mine inimă smerită și mă vei înnoi cu duh drept și stăpânitor și-mi vei da bucuria mântuirii Tale și voi deschide eu buzele mele ca să Te laud, Doamne».*

Stau lângă Mine la masă de cuvânt cu arhiereii cei sărbătoriți bisericește în cer și pe pământ în ziua aceasta, și e măreață învățătura cea de azi și e arhierească. O, hai să lucrăm pentru Tatăl și pentru bucuria Lui de la om apoi, arhierei iubiți ai Mei! Eu în voi, și voi în Mine, precum între Mine și Tatăl lucrează această taină și unime, și hai să ne facem cuvânt și să hrănim cu el. Amin.

— *Una suntem și noi în cuvânt, Doamne și Împărat al nostru pe pământ și în cer. Trebuie să spunem oamenilor cuvântul Scripturii cea de acum două mii de ani, care spune:* «Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește». *O, cum să facem să ia aminte toți oa-*

menii de ceea ce aducem noi acum spre înnoire în minţile lor şi spre împlinire în faptele vieţii, Doamne? O, le trebuie iubire oamenilor. În faţa iubirii păcatul se supune şi-l face duios pe om şi-l apleacă spre Tine şi caută apoi să se mângâie omul pentru ranele Tale de la el şi dă să Ţi le vindece, iar mângâierea Ta de la el i se face lui mângâiere şi mântuire, şi iată câtă putere are iubirea, Doamne!

O, dacă ar fi cu putinţă, Doamne, ne-am ridica spre lucru văzut şi am merge pe picioare văzut prin mijlocul oamenilor în lung şi în lat şi le-am spune lor despre această mângâiere de la ei spre Tine, şi de la Tine spre ei apoi, că n-au oamenii mângâiere, n-au, Doamne, n-au, căci ei stau condamnaţi sub păcat, iar păcatul ascunde sub el faţa lui cea urâtă şi duhul diavolului, care se face păcat în om. S-au supărat pe Tine dintre cei ce au auzit din gura Ta în zilele acestea că nu este om care să nu aibă în el demon, dar numai cine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, o, Doamne, şi aceasta trebuie să ştie omul şi să se umilească mult pentru neputinţa lui, iar din umilinţa lui apoi să odrăsleşti Tu înţelepciune pentru el şi să se aplece omul spre duh duios faţă în faţă cu Dumnezeu, cu Tine, Doamne, Care Te judeci cu diavolul pentru om ca să-l răscumperi înapoi pe om şi să nu mai fie omul locaş diavolului.

Iată, este mângâiere în durere, este şi pentru Tine, Doamne, este şi pentru om, numai să poată omul, numai să vrea el să zidească cetatea mângâierii. Duhul rău fuge de duhul mângâierii şi se zbate plin de teamă de două mii de ani, de când Tu ai promis că vei trimite duhul mângâierii, pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fie pe pământ pentru mulţi din cei ce Te iubesc cu dor şi care-L pot împărţi pe El celor nemângâiaţi, celor îndureraţi de la păcat.

Stăm la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Tău, o, Doamne Mângâietor. Pe masa Ta cu el punem noi cuvânt lângă cuvântul Tău pus pe masă. El trebuie să ia mai întâi de pe masă, şi apoi să împartă şi să rodească în mulţi sămânţa cuvântului Tău. Avem împărţită de la Tine lucrare de binecuvântare şi de veghe şi de biruinţă pentru Tine şi pentru poporul cuvântului Tău şi stăm în mijlocul lui pentru binecuvântare, Doamne, şi nu ne despărţim de aici, o, şi cât de mult sălăşluieşte cerul aici cu veghea! N-ar mai fi nimic şi nimeni pe pământul alegerii Tale aici dacă puterile cereşti n-ar lucra şi n-ar veghea fără odihnă şi fără hotar aici, şi mare sfială sfântă trebuie să se suie de aici la Tine, căci armată cerească locuieşte aici şi veghează şi vede şi lucrează şi împrejmuieşte cu putere cetatea în fiecare bucăţică de latură şi în fiecare colţişor aici.

O, câtă binecuvântare trebuie mereu aici, Doamne! Dar câtă binecuvântare trebuie pe pământ, o, Doamne? O, trebuie să slăbească duhul rău, căci noi, arhierei cu rangul înaintea Ta şi înaintea oamenilor atunci şi acum, rostim cuvânt asupra duhului rău să iasă mult şi să iasă mereu cu stricăciunea lui din oameni, să iasă şi să nu se aşeze cu lucrarea lui pe alte locuri, ci să-şi lase slăbită puterea şi să se stingă ea, căci toate sunt ale Tale, Doamne, peste tot, şi trebuie învăţaţi oamenii să nu mai dea putere diavolului, ci să-Ţi dea Ţie toată puterea şi să se lase ei cu adevărat botezaţi în cuvântul Tău în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi să nu mai iasă apoi din această baie şi să fie ei vrednici de cămăşuţă nouă, de iubire nouă, de viaţă nouă şi de veac nou pe pământ cu oamenii, Doamne. Să audă acum duhul rău ceea ce noi grăim cu Tine la masă de cuvânt în mijlocul poporului Tău de Nou Ierusalim, în cetatea Ta cea de azi pe vatra neamului român, unde Tu şi noi, sfinţii Tăi, aşezăm cuvântul învăţăturii vieţii. Nu este pe pământ şcoală, nu este, şi altceva este pe pământ sub acest nume. Şcoală pentru om este numai Domnul, numai Tu, Doamne, iar cine nu stă şi nu învaţă întru Tine, este de plâns. O, cum să vină la acest izvor oamenii când ei ţin la slava lor cea trecătoare, de parcă ea nu s-ar mai sfârşi? Se gândesc ei ce va fi cu ei după ce li se vor micşora voia şi slava şi puterea?

Iată, păcatul este mereu astăzi şi îl robeşte pe omul care nu este născut din Dumnezeu şi care nici nu se lasă născut de sus ca să se împotrivească păcatului apoi, iar noi am stat lângă Tine, Doamne, în ziua aceasta şi am cuvântat cuvânt drept, şi dacă ar fi mai multă puterea cea care Te poartă în venirea Ta cu sfinţii, ar fi bogăţie de cuvânt şi înţelepciune de sus ca râul prin cuvânt peste pământ. Iar Tu, Bunule şi Blând Mântuitor, vei pune peste ei putere şi mângâiere şi vei întări calea Ta, şi pe toţi îi vei dărui cu puteri sfinte tot mereu, cu puteri pentru Tine, Doamne, căci drumul Tău este greu, dar

este frumos pentru cei ce ştiu să îndure totul pentru Tine pe cale, pentru dragostea Ta cu ei şi pentru multa Ta miluire şi mântuire peste oameni, peste mulţi, o, Doamne. Amin.

— Eu, Domnul, pot în cer şi pe pământ pentru ai Mei, dar dacă Eu am îndurat mult pe pământ, şi acum în cer, trebuie să ştie şi cei ce Mă iubesc, să ştie şi ei ce preţ scump este viaţa cu Domnul. Cine nu s-ar bucura de viaţă numai într-o fericire pe pământ? Dar viaţa neîncercată nu are preţ, nu se poate bucura fără de trudă pentru bucurie.

Binecuvintez pe poporul Meu pentru putere ca să aibă el putere pentru Mine, iar Eu să am pentru el şi pentru mulţi prin el, iar voi, sfinţi iubiţi şi mari cu harurile, staţi înaintea Mea pentru poporul Meu de azi şi vegheaţi-l din cer şi de lângă el, căci aceasta v-am împărţit. Duhul cel potrivnic Mie şi lor să nu-i mai îndurereze pe ei, şi numai duhul mângâierii să fie cu ei şi să se hrănească iubirea lor de Dumnezeu şi să-i înveţe ea pe ei lucrarea mângâierii, lucrarea umilinţei de duh, prin care să se deşarte în ei duhul mângâierii în toată lărgimea lui. Amin.

Am stat în sfat cu voi, la masă cu voi am stat, o, sfinţi iubiţi ai Mei şi mari cu lucrarea cea sfântă aici. Am stat cu voi la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi. Tot cerul ia de la această masă cuvântul Meu, cuvântul mângâierii. Tot cerul este martorul Meu când Eu vin aici, când Eu vin cuvânt peste pământ. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Întâmpinării Domnului

Bat, şi Mi se deschide şi intru cuvânt în carte şi Mă fac hrană de cuvânt pe masa poporului cuvântului Meu din zilele acestea. Sunt Fiul Tatălui Savaot şi împlinesc tot cuvântul Tatălui când lucrez, căci Tatăl Meu lucrează, iar Eu sunt voia Lui, cuvântul Lui cel împlinit.

Eu sunt Cel ce sunt. Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu sărbătoare dumnezeiască şi grăiesc în zi de sărbătoare şi dau viaţă sărbătorii, că mare este acest cuvânt: sărbătoare, iar sărbătoarea are lucrarea ei, are măreţie.

O, pace ţie, popor al cuvântului Meu cel de azi şi cel de ieri nedespărţit de cel de azi, căci Eu sunt Acelaşi ieri şi azi, precum este scris. O, măi poporul Meu, tu trebuie să asculţi de lucrarea facerii tale aşa cum am ascultat Eu de Tatăl când Mi-a spus să Mă fac Om şi să Mă nasc de sus pe pământ şi să cresc şi să ascult să împlinesc tot ceea ce este scris de Mine, de venirea Mea şi de toată lucrarea ei apoi. O, între Mine şi tine trebuie lucrată multă pace, mereu pace, mereu apropiere, mereu lucrare, mereu viaţă şi însufleţire, măi poporul Meu. Nici în lume nu pot altfel oamenii, şi îşi fac şi ei acestea de la unul la altul şi-şi fac şi ei pace aşa cum ştiu ei, ca să poată prin ea. *«Să se bucure de Domnul şi să se veselească de El toţi cei drepţi la inimă, care-L caută pe El, şi să zică ei pururea: Slăvit să fie Domnul!»*, aşa este scris în Scripturi şi aşa trebuie să împlinească omul, căci Eu, Domnul, am împlinit scrisele Scripturii ca să vadă omul cum lucrează Dumnezeu şi să înveţe şi el să fie după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în toată lucrarea Sa.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt de sus prin care se naşte de sus omul, o, măi fiilor, Eu trebuie să fac parte din viaţa voastră în toată clipa, cu toată apropierea voastră de Mine, şi să se vadă din cer aceasta, căci unde sunt Eu părtaş cu omul e tot cerul cu Mine acolo. Voi ştiţi că toţi cei care au uitat că Eu sunt şi că sunt mereu aproape lângă om, aceia au păcătuit departe de Dumnezeu, dar Eu am stat în faţa lor şi le-am grăit apoi şi au văzut că atunci când Eu nu fac parte din viaţa omului se face urât omul, se piteşte şi se schimbă la faţă din pricina greşalelor lui, şi tot omul vede aceasta. Vă învăţ pe voi cu mare învăţătură, că mulţi iau de pe masa aceasta cuvântul facerii omului nou după chipul şi asemănarea Mea, iar cel ce se lasă să fie făcut aşa, acela nu mai poate fără Dumnezeu, nu se mai arată şi nu se mai piteşte fără Dumnezeu, ci este mereu drept cu inima şi cu fapta şi se bucură de Domnul şi împarte în jur această bucurie, că este nevoie de bucurie, de Domnul, Care bucură inima omului cu bucurie adevărată, măi fiilor.

E sărbătoare în ziua aceasta şi pun cuvânt cu sărbătoare pe masă. Cuvântul înseamnă duh de sărbătoare mereu, şi unde nu este cuvânt nu este sărbă-

toare și este tristețe, este pustiu, este duh greu. Vin cuvânt peste pământ ca să alung tristețea și pustiul și greul și nu știu oamenii ce bună este calea cuvântului Meu spre ei. Eu însă știu, și dau să ocrotesc cerul și pământul în cuvântul Meu, și să știe omul că fac aceasta mai mult decât oricând acum. Când am venit și M-am născut Om pe pământ am împlinit tot ce a fost scris să împlinesc, iar acum vin să-l învăț pe om să împlinească și el tot ceea ce i-a cerut Dumnezeu, toate poruncile vieții, toate cuvintele vieții, tot ce-a spus Dumnezeu să se împlinească pe pământ prin lucrarea Sa cu omul. Eu după ce M-am născut am fost adus la templu de către cei ce aveau să Mă crească și să Mă îngrijească, și M-au binecuvântat la patruzeci de zile de la nașterea Mea bătrânul Simeon și bătrâna Ana și au adus părinții jertfa cea pentru curățire după naștere, așa cum era așezată datina prin Moise pentru poporul Israel, și a fost ziua aceea sărbătoare de Duh Sfânt, grăire în templu a lucrării Tatălui cu Mine și au grăit cei doi vestitori cele ce aveau să fie lucrate de Mine și de cei ce Mă vor primi sau Mă vor respinge, căci aceste două cete au fost și sunt mereu două, ca să se învedereze Dumnezeu, și niciodată nu se pot descoperi inimile oamenilor dacă n-ar fi încercările cele pentru lămurirea adevărului și a arătării lui apoi, căci n-ar fi credință pe pământ dacă n-ar fi încercări pentru ea.

O, este nevoie de cuvânt, de mult cuvânt pe pământ. Cuvintele oamenilor sunt multe, dar cuvântul este puțin, și de aceea Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ și dau să-l învăț cu Mine pe om și să fac parte din viața lui mai mult decât vrea el, că mult mai bun, mult mai frumos, mult mai ceresc și mai înțelept ar fi omul dacă el nu s-ar purta ca și cum Eu nu sunt. O, sunt îngeri în cete peste tot, sunt sfinți în cete peste tot, sunt puterile cerești, care poartă și împlinesc tot ce este de lucrat, și e Duhul lui Dumnezeu în tot văzduhul și ochi mulți, iar Eu, Domnul, sunt Cel ce este, Cel ce a fost și Cel ce vine mereu și tot mai mult cu cuvântul Său peste pământ.

O, este nevoie de dragoste pe pământ, de multă dragoste, de mereu dragoste și trebuie lucru mult pentru păstrarea ei, că nu știe omul să se păstreze în dragoste, și chiar dacă știe el uită mereu, uită ce lucrare are, uită și face tot pe cele ale firii lui. Trebuie omul să fie dornic mult să primească dragoste, să primească un sfat, o îndreptare, o mustrare, o întrebare, căci altfel îi dă satana sfat, căci satana stă în mintea omului care nu are peste el pe cineva ca de la Domnul ca să-i dea Domnul prin el viață din viața Lui, toate din ale Lui și multă împlinire pe calea cea spinoasă a vieții pe pământ. O, cât de mult poate cădea omul prin păcat și nu-l primește și nu-l iubește pe cel ce voiește să-l ajute și să-l tragă de sub păcat sau să tragă păcatul din calea lui, ba îl urăște pe acela, căci am spus celor din vremea Mea: *«Pe voi lumea nu vă urăște, dar pe Mine Mă urăște pentru că Eu mărturisesc că faptele ei sunt rele».*

O, este nevoie de dragoste pe pământ și este nevoie de bucurie pentru dragoste. Nu uita, măi poporul Meu, nu uita să te faci bucuria Mea, mereu bucuria Mea, ca să vadă duhul rău că tu ai dragoste și că el nu te poate lucra pe tine din ale lui și să te smulgă apoi și să te batjocurească prin depărtarea ta de Mine și prin faptele ei cele lipsite de duhul umilinței, că iată, cei ce s-au lăsat trași afară unii își recunosc vina și neputința lor de a Mă iubi cu credința lor până la capăt și cu fapta ei și cu împlinirea iubirii

de Dumnezeu şi nu lovesc aceştia în urma lor în mersul Meu cel binecuvântat şi binecunoscut de ei cât au mers ei cu Mine, iar alţii, care M-au aruncat din inima lor pentru mersul lor cu Mine şi au călcat peste ei de şi-au strivit credinţa, hulesc şi dispreţuiesc şi defaimă pe cei rămaşi sub crucea Mea cea de azi a venirii Mele cuvânt peste pământ, după ce ei n-au stat frumos şi credincioşi lângă Mine, căci cei ce au stat nu pleacă, iar cei n-au stat, aceia pleacă. Totul este de înţeles, căci cei ce au ascunderi se tem şi se ascund apoi şi fug, şi se cunosc că fac aceasta, căci atunci când Eu i-am spus lui Adam cel pus peste ale Mele şi i-am spus ce să facă şi ce să nu facă, el a făcut altfel, iar când l-am chemat la întrebare când l-am văzut pitindu-se de Mine, se pitea tot mai mult faţa patriarhului de la faţa Mea, se pitea de Cel ascuns sub taină, şi aici se păcăleşte omul, căci Eu stau ascuns, fiindcă mărirea Mea îl cade din picioare pe om când Mă vede, aşa cum l-a căzut pe Daniel când M-a văzut în slavă, iar dacă Eu Mă smeresc şi Mă tăinuiesc sub taină, omul se semeţeşte înaintea Mea şi se piteşte apoi pentru faptele lui.

O, poporul Meu, trebuie pus în lucru cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Eu asta am făcut pe pământ. Tot ceea ce a fost scris să împlinesc Eu până acum, am venit şi am împlinit, şi aşa voi asculta la vreme de tot ceea ce mai am de împlinit. Aceasta înseamnă Dumnezeu, aceasta au de făcut fiii lui Dumnezeu.

O, numai cei ce ascultă sunt fii, iar cei ce fac ca ei sunt altceva şi fac apoi ceea ce nu se cade să facă fiii, că iată, cei ce s-au tras de lângă Mine prin faptele lor până ce s-au tras de tot, aceia se duc acum la preoţii din lume şi le spun de Mine şi de ei cu Mine şi le cer cuvânt ca să-şi stingă focul din inimă, căci cei ce au fost pe cale cu Mine prin acest cuvânt nu vor mai avea pace, şi n-au cum s-o mai ia aceştia decât înapoi, acolo unde li se potriveşte viaţa şi inima lor necredincioasă, cu care au părăsit mersul cel cu Mine, căci cine urăşte pe fratele său este în întuneric, aşa este scris, iar acest întuneric îl trage apoi afară şi-l face să creadă că vede lumină, căci altceva nu ştie să creadă şi să facă cel ce-şi vinde statornicia şi-şi leapădă cununa răbdării şi-şi spune *„nu mai pot“*, iar ca să-şi ascundă vinovăţia aruncă înapoi cu vină, aruncă aşa cum a făcut Adam de M-a învinuit, sau Cain, de s-a ascuns când am dat să-l ajut să-şi condamne fapta urii de frate şi rodul ei apoi, căci aş fi voit să-l iert şi să-l întorc la dragoste, dar el s-a ascuns, a dat să Mă mintă, şi apoi a văzut cât rău şi-a făcut neprimindu-Mi mâna întinsă ca să-l ridic pe el din păcat, şi a făcut şi el ca şi tatăl său.

O, când văd creştinii că fac greşeală şi că nu se umilesc când greşesc, Mă doare şi plâng cu durere şi-i rog să citească Scripturile şi istoria Mea cu omul şi să se înţelepţească pentru pocăinţă şi pentru înviere apoi, căci altfel rămân cu vina peste ei. Iată câtă durere pe Mine de la om, câtă sabie străpunge inima Mea când inimile descoperite cu răul din ele nu se pot zidi din nou de Dumnezeu!

O, întâmpină-Mă cu inima deschisă, fiule al cuvântului Meu, că de pe pământ Mă doare de la omul care fuge de faptele lui rele şi nu şi le arată ca să le pedepsească pe faţă şi ca să se elibereze de ele apoi şi ca să se arate multora pildă de umilinţă şi de învăţătură pentru ţinere de minte, ca să nu mai săvârşească nimeni răul care doare apoi. O, întâmpină-Mă cu mult cuvânt de bucurie între tine şi Mine, că fără de cuvânt sfânt şi scump e totul pustiu şi rece şi greu şi dureros, iar Eu v-am învăţat pe voi cele două lucrări ale dragostei de Dumnezeu: dorul de Dumnezeu şi curăţirea greşalelor pentru acest dor, căci cum s-ar putea spune că-i este dor de Dumnezeu celui ce nu-şi curăţă între el şi Domnul greşelile lui? Dorul de Dumnezeu îl mână pe om să se facă curat înaintea Mea şi să stea apoi curat. Să ştie aceasta omul! Amin.

O, poporul Meu, rămâi ascultător, fiule. Ai grijă să lucrezi în aşa fel ca să fac Eu, Domnul, parte din viaţa ta mereu, din sculare în culcare şi din culcare în sculare, căci fără Mine lângă el este altceva omul şi se vede că este. Să fim uniţi prin dragoste, aceasta voiesc să fie între Mine şi voi, fiilor, iar cuvântul iubirii frăţeşti să hrănească inimile voastre de la unul la altul şi să fie frumos între voi, că e pustiu fără cuvântul dragostei, fără mila aceasta dăruită mereu de la unul la altul pentru puterea duhului şi a sufletului şi a trupului, căci Eu trebuie să pot prin voi, şi vă învăţ pe voi puterea cea pentru Mine şi zidirea ei în voi, fiilor.

O, pace multă între Mine şi tine, între tine şi Mine, poporul Meu, mereu pace, mereu apropiere, mereu lucrare şi viaţă, mereu însufleţire între tine şi Mine, între Mine şi tine, între frate şi frate în numele Meu.

Hrăniţi-vă cu bucurii, iubindu-Mă pe Mine prin ele şi hrănindu-vă pentru Mine, fiilor, căci omul nu poate fără bucurii, iar bucuria voastră să fiu Eu, şi veţi fi voi aşa bucuria Mea, mângâierea Mea, iar Eu însutit vă voi da vouă, din ale voastre strânse la Mine vă voi da vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din duminica pildei vameşului şi a fariseului

În zi de duminică să se aşeze în carte zi de veghe şi de cuvânt de veghe, căci viaţa Mea trebuie să stea de veghe în om dacă omul o îmbrăţişează pe ea de viaţă a lui.

Sunt Domnul Mântuitorul, Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, şi-Mi face Tatăl trimitere ca să Mă aşez în carte cuvânt şi să-i învăţ viaţa mântuitoare pe toţi cei care caută cu Mine să petreacă pe pământ, cu Mine, şi nu cu lumea şi cu faptele ei, cu Mine, şi nu cu duhul lui satana, care omoară veghea omului, veghea sufletului, căci satana nu se teme de numele de creştin, ci de trăirea Mea în creştin se teme el. O, să-Mi dea voie creştinul să stau la cârma vieţii lui şi să nu stea el la cârmă dacă e creştin, că e primejdie să n-aibă creştinul umilinţă mereu şi în toate mereu. Şi cum ar putea să aibă creştinul umilinţă dacă nu are un cârmaci peste el?

Trebuie rumegat bine tot cuvântul lui Dumnezeu. Numai cel ce trăieşte fără umilinţă în el, numai acela nu caută în cuvântul Meu bogăţia vieţii lui. Am avut grijă şi acum două mii de ani să pun învăţătură peste cei de atunci cu Mine călători spre Tatăl şi spre ţara cea de sus a celor ce iubesc viaţa cu Dumnezeu pe pământ. Am şi acum, la sfârşit de timp, am şi acum grijă, o, şi încă multă grijă am să se ducă peste pământ graiul gurii Mele, hrană din gura Mea peste cei ce se hrănesc cu Dumnezeu.

Grăim în ziua aceasta despre păcatul făţărniciei. Acest păcat, nedespărţit de tot omul, este săvârşit de om din pricina necunoştinţei omului, şi pierd mulţime de oameni binele ceresc din pricina acestui păcat.

O, pace ţie, popor al cuvântului Meu cel de azi peste pământ! Lucrăm duhul învăţăturii sfinte şi-l punem înaintea fiilor oamenilor, deprinşi ei mult cu despărţirea lor de Dumnezeu prin păcatul făţărniciei înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. O, mai întâi trebuie să se vindece de acest păcat cel ce aude cuvântul Meu care-l cheamă pe om de la moarte la viaţă în zilele acestea de mântuire când Eu vin pe pământ cuvânt ca să Mă audă cei de pe pământ că vin şi că Mă fac peste pământ cuvânt şi ca să aleagă ei între Mine şi ei, căci fiii oamenilor nu au de tată pe Dumnezeu dacă nu sunt născuţi din nou, de sus, naştere de sus prin cuvântul Meu, care naşte pe Dumnezeu în inima omului.

O, ce este păcatul făţărniciei? Este lipsa umilinţei din om şi dintre om şi om apoi. Duhul trufiei are nevoie de acest păcat ca să se arate cu lucrarea lui şi să hrănească acest duh. Păcatul făţărniciei este slujitorul multor păcate şi mai cu seamă păcatului minciunii, iar cei trufaşi se dovedesc a fi trufaşi prin păcatul minciunii şi al ascunderii, pe care simt să-l facă, şi cad sub el mulţime de suflete cuprinse de nepăsare de Dumnezeu prin acest păcat.

Mai întâi trebuie să se vindece de păcatul făţărniciei cel ce aude din gura Mea cuvântul care cheamă omul la Dumnezeu pentru mântuire. *«Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele şi întoarce apoi faţa Ta de la păcatele mele şi şterge fărădelegile mele toate şi-mi dă bucuria mântuirii Tale, Doamne, şi cu duh stăpânitor mă întăreşte Tu»*. Aşa trebuie să înveţe să ceară de la Mine cel ce vine la Mine, şi ca să nu Mă mai părăsească apoi, căci Eu am spus că pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară, dar dacă el Mă părăseşte nu-l ţin să stea.

O, păcatul făţărniciei, locuitor în inima şi în fapta creştinului, Mi-a tăiat din picioare atâţia creştini în tot timpul cuvântului Meu cel de azi peste pământ. Am venit cuvânt pe pământ în anul 1955 prin glasul de trâmbiţă, aşa cum scrie în Scripturi să lucrez, şi am lucrat să-Mi zidesc un popor care să fie numai al Meu şi să nu mai fie al lui creştinul, ca să am şi acum ucenici aşa cum am avut acum două mii de ani puţini ucenici faţă de multa Mea durere în mijlocul lui Israel cel plin de duhul făţărniciei faţă în faţă cu Fiul lui Dumnezeu, neprimit de ei din pricina trufiei lor, păcat pentru care s-au folosit atât de mult de păcatul făţărniciei.

O, popor rămas al Meu în urma multului Meu lucru şi cuvânt pe vatra neamului român, o, fiilor, am pierdut aproape tot rodul pentru care am trudit şi am căutat să lucrez mult încă de la începutul cel din anul 1955. A fost împărţit creştinul între Mine şi el, căci nu poate omul crede că nu se poate sluji la doi stăpâni, că nu poate pentru Dumnezeu împărţit în două. O, măcar inima curată să şi-o fi păstrat cel ce dădea să vină şi să fie al Meu, dar n-a putut nici aceasta, căci aluatul fariseilor dădea rod numaidecât între frate şi frate şi cădea de la Dumnezeu cel ce dădea să vină şi să poată şi să-I dea Domnului viaţa sa.

Iată, vine acum pregătirea cea pentru începutul postului cel aspru cu trupul creştinului şi trebuie învăţătură pentru post, căci trebuie postit de păcatul făţărniciei mai întâi şi de păcatul doririi de sine apoi, iar după aceea pocăinţă multă, şi numai aşa să se lucreze vremea postului cel pentru amintirea şi trăirea patimilor Mele când Eu am fost să-Mi las trupul pe cruce răstignit şi să plătesc aşa în locul omului rătăcirea lui de Tatăl Dumnezeu. Pomenim aşadar pilda vameşului şi a fariseului, pe care Eu am aşezat-o acum două mii de ani în cartea Evangheliei Mele de atunci, şi tot poporul cuvântului Meu să deschidă bine ochii pe cuvântul acestei Evanghelii şi să-l rumege mult şi să se întrebe mult şi să se îndrepte mult, căci păcatul făţărniciei se bagă peste om când găseşte în el lipsa duhului umilinţei.

O, măi poporul Meu de peste tot, umileşte-te înaintea omului cel asemenea ţie pe calea ta cu Mine şi umileşte-te înaintea Mea şi teme-te ca nu cumva să-L pierzi pe Domnul din pricina păcatului făţărniciei. O, teme-te de Dumnezeu pentru orice faptă rea şi trage-ţi îngerul lângă tine, căci este nevoie de multă izbăvire şi mereu. *«Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El şi îi va izbăvi pe ei»*, aşa este scris, şi iată ce face temerea de Dumnezeu, căci cu nepăsarea faţă de împlinirea cuvântului învăţăturii Mele nu poate creştinul să rămână al Meu, o, nu poate, că vine apoi păcatul invidiei, căci cel laş nu se bucură de propăşirea celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi iată, păcat din păcat se naşte în inima omului hrănit de sus cu atâta cuvânt de învăţătură pentru el. Când vameşul se bătea în piept de durerea inimii pentru păcatele sale la uşa templului cu faţa plecată de ruşine şi cerând milostivirea Domnului, fariseul se umplea de îngâmfare şi a zis stând drept şi rugându-se: *«Îţi mulţumesc, Doamne, că nu sunt ca ceilalţi oameni, hrăpăreţ şi nedrept şi adulter, sau ca acest vameş, căci eu postesc două zile pe săptămână şi dau zeciuială din toate ale mele»*. O, dar n-a avut trecere ca şi vameşul acest fariseu, căci cel ce se înalţă pe sine va fi smerit, iar cel ce se smereşte pe sine va fi înălţat, precum este scris.

Aşez în mijlocul poporului Meu de azi învăţătură pentru lucrarea inimii curate, inimă care-L are pe Dumnezeu în ea. Să ia de pe această masă de cuvânt toţi cei ce vor să guste din plin această fericire dulce a celor curaţi cu inima, căci cei ce se făţărnicesc sunt cei ce-şi ascund păcatele, iar cei curaţi cu inima îşi arată păcatele lor spre luminarea lor şi spre ştergerea lor apoi prin pocăinţă, căci cei ce se smeresc au de câştigat plata celor curaţi cu inima din ei.

O, popor al cuvântului Meu cel învăţător peste tine, o, stai aproape de Mine, fiule. Cu ascultarea şi cu iubirea poţi să împlineşti tu aceasta. Aceste două lucrări au în ele umilinţa duhului în lucrarea omului, iar unde nu este umilinţa duhului, se vede aceasta şi se vede bine şi mult, se vede prin purtarea cea din afară a omului faţă în faţă cu semenii lui.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt, aveţi grijă să nu vă pierdeţi mântuirea, umilinţa duhului, fiilor. Fără ea este urât omul. Să nu dorească să fie iubit şi dorit cel ce nu are duhul umilit şi inimă curată ca a Mea. Să nu se dea mare cel ce este atât de mic din lipsa acestei lucrări: umilinţa duhului. Cel ce are prilejul, să înveţe de aproape. Cei din poporul Meu care au prilejul să înveţe de aproape şi mereu lucrarea inimii curate şi a umilinţei de duh, aceia să înveţe mult, şi mereu să fie primitori, şi apoi ascultători, iar cei ce învaţă de departe, aceia să înveţe şi mai mult, să poată şi mai mult pentru aceste două lucrări, care omoară din om păcatul făţărniciei, păcat care hrăneşte trufia omului, păcat pentru care omul trebuie să spună multă minciună apoi, dar cine a câştigat cerul şi pe Domnul cu aşa lucrare de trufie, pentru care omul trebuie să nu spună adevărul lucrurilor?

O, nimeni să nu vadă cu ochii lui păcatul fratelui său, ci să ardă în focul rugăciunilor lui tot răul care-i încearcă pe fraţi, iar umilinţă pentru păcatele lui să aibă tot creştinul, căci este vrednic de umilinţă cel greşit şi mult greşit, şi tot o bucurie să simtă el de la duhul umilinţei, şi tot o iubire să se facă şi s-o

împartă pe ea fără părtinire, şi se vor ierta lui păcatele lui. Amin.

O, omule, adu-ţi mereu aminte că eşti păcătos, şi stai cu părere de rău înaintea Mea pentru păcatele tale, iar ochii tăi să nu se ridice să caute păcatele fratelui tău, căci tu ai nevoie de iertare pentru tine, ai nevoie de Dumnezeu, ca să vezi în lumină pe fraţii tăi, căci Eu, Domnul, sunt Cel ce ştiu pe toţi oamenii şi fac Eu judecată sau nejudecată peste toţi, că al Meu este aceasta.

O, fiilor, umiliţi-vă pentru păcatele fraţilor voştri şi puneţi mână de la mână pentru iertarea tuturor, căci Adam a greşit în rai prin neascultare şi prin ascundere apoi şi s-a smuls din rai prin acestea, iar voi trebuie să nu greşiţi aşa, ci să vă umiliţi în toate şi pentru toate, fiilor, şi mereu să lucraţi voi această lucrare, lucrarea mântuirii voastre, măi fiilor. O, aveţi grijă de voi să nu greşiţi prin făţărnicie, aveţi grijă să nu ajungeţi la acest păcat, şi ajutaţi-vă frăţeşte să vă curăţiţi de toate cele ce ies din acest păcat, care pândeşte pe fiecare om, şi temeţi-vă de Dumnezeu, fiilor, ca să poată străjui îngerul Domnului împrejurul vostru şi să vă izbăvească de lucrul cel diavolesc, şi daţi-vă fiecare în mâna celor din jur pentru statura voastră şi staţi cu toţii de mână cu cei întrebaţi de Mine pentru voi, căci nevegheaţi dacă staţi, vă trebuie apoi făţărnicie, fiilor, şi e păcat să ajungeţi să folosiţi aceasta.

O, nu ieşiţi pe drum, măi fiilor! Pe unde nu este al Meu şi al vostru nu ieşiţi voi, cei ce nu vegheaţi pentru această împlinire. O, nu ieşiţi nevegheaţi, vă rog cu durere aceasta, că Mă umplu de durere de la cei ce nu ascultă aşa. Iubiţi cu străşnicie însoţirea cea de la Mine cu voi şi nu căutaţi pe întuneric, căci atunci când vreţi să nu fiţi văzuţi şi ştiuţi, sunteţi în întuneric, sunteţi neiubitori de fraţi şi faceţi deosebire între ei şi voi, măi fiilor, şi faceţi de la voi aceasta. De peste tot adunaţi-vă în jurul acestei învăţături şi căutaţi să v-o însuşiţi cu sfinţenie, căci inimii curate îi trebuie multe ca să fie ea curată şi să vadă pe Dumnezeu. O, întrebaţi-vă de ce aţi venit după Mine şi răspundeţi-vă, şi răspundeţi-Mi şi Mie apoi. O, îmbrăcaţi-vă în Hristos şi păziţi peste voi această îmbrăcare, căci altfel nu vă cunoaşte diavolul că sunteţi ai Mei.

Fiilor, fiilor, nu umblaţi cu bani pe mână, nu vă îngăduiţi aceasta, căci voi sunteţi sub îngrijire şi sub ascultare, măi fiilor. O, lipsiţi-vă mai bine de toate, decât să puneţi mâna pe bani. Iubiţi sărăcia şi puţinul din toate, iată, iar vă spun aceasta. Dacă v-ar trebui ceva şi nu aveţi şi nu avem, bucuraţi-vă şi nu vă întristaţi, şi nu uitaţi că Eu am fost sărac şi n-am pus mâna pe bani în toată viaţa Mea de pe pământ. O, fiţi asemenea Mie, fiilor, căci banul este diavol şi vă dezbracă de frica de Dumnezeu şi de duhul ascultării şi al veghii de peste voi şi al umilinţei, fiilor, că are banul putere mult prea rea, mult prea mare împotriva copiilor lui Dumnezeu ca să-i dezbrace pe ei de Hristos, şi uitaţi-vă la faţa fiilor neascultării din acest popor şi care au plecat de lângă Mine şi de lângă voi şi umblă cu banul şi sunt conduşi de acest vrăjmaş al cărării omului cu Dumnezeu, iar voi îndeletniciţi-vă să fiţi cu mâinile curate, fiilor, şi liberi de păcat, căci cei ce n-au iubit să fie copii, aceia au plecat şi-şi conduc singuri paşii şi doririle. Voi însă fiţi cuminţi, fiţi ai Mei şi curăţiţi-vă de voi înşivă prin viaţă săracă de cele de pe pământ, căci duhul făţărniciei este cu cei ce au doriri multe şi iubiri păcătoase şi multe dedesubturi pentru acestea apoi. O, câtă învăţătură, câtă iubire vă împart, iar cel ce iu-

beşte sărăcia iubeşte învăţătura, iubeşte pe Domnul în schimbul oricărei doriri, căci rar este omul care are de toate şi să nu le iubească şi să nu-i trebuiască pentru că-L iubeşte pe Domnul. O, deschideţi cartea Mea cu voi şi vedeţi în ea învăţătura cea mai de la început între Mine şi voi şi îndeletniciţi-vă să puneţi peste voi toată împlinirea cărţii, ca să fiţi învăţaţi, să fiţi creştini cu carte, fiilor, şi să nu păcătuiţi ca şi cei fără de cunoştinţă. O, umiliţi-vă unii pentru alţii, dar pentru lucrarea dreptăţii a toate daţi loc adevărului lucrurilor, căci altfel vă scrie satana că acoperiţi sub văl păcatul şi creşte păcatul cel acoperit şi face pui mulţi apoi şi iau ceilalţi pildă rea, şi trebuie apoi făţărnicie pentru aceasta. Voi însă învăţaţi lucrarea inimii curate şi curăţirea greşalelor, şi iubiţi pe Domnul din toată inima, ca să aveţi inima curată şi dată numai Lui şi să-L vedeţi pe Domnul, fiilor. Învăţătura Mea de peste voi se duce ca fulgerul peste tot şi prinde rod mult în cei ce-şi doresc mântuirea, iar voi să Mă ajutaţi să vin şi să pun povaţa vieţii veşnice mereu peste voi, ca să fie aici Dumnezeu-Cuvântul, Care să-l înveţe pe om calea, adevărul şi viaţa cu Mine, fiilor. Amin.

Acum Eu, Domnul, vă mulţumesc pentru că sunteţi poporul Meu. Fiţi cu iubire ai Mei, fiilor! Fără iubirea Mea în voi nu-Mi puteţi fi fii, nu-Mi puteţi fi moştenitori fără să semănaţi cu Mine, cu patria Mea, care seamănă cu Mine prin toate ale ei pentru cei ce Mă iubesc cu adevărat şi nu cu jumătatea, căci nu se poate sluji la doi stăpâni când e vorba să aibă omul parte cu Dumnezeu pe pământ şi în cer. O, deschideţi larg ferestrele, deschideţi larg inimile voastre ca să se vadă înăuntru! Să Se vadă Domnul Stăpân în voi şi să fiţi voi de mare preţ şi să-Mi pot lucra cu voi avutul Meu, rod mult, cuvânt de mântuire peste mulţi, căci vine vremea să rodească mult şi tot mai mult cuvântul Meu de peste voi şi se vor schimba mulţi prin puterea cuvântului Meu şi va aduce el multă ocrotire peste cei ce Mă vor afla şi Mă vor iubi şi se vor împlini în acest cuvânt.

O, daţi-Mi inimile voastre mereu! De câte ori vă cer, deschideţi-Mi larg, fiilor, iar aluatul făţărniciei, această boală ruşinoasă să nu se pomenească la voi, ca să pot Eu în voi şi cu voi şi pentru voi şi prin voi pe pământ, fiilor, Eu cu puterea Mea, cu faţa Mea, cu iubirea Mea duioasă, cu slava Mea dumnezeiască, şi să schimbăm la faţă tot ce este fără Dumnezeu pe pământ, şi să fie apoi ca în cer pe pământ, ca în cer, şi tot mai mult ca în cer să fie pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

11/24 februarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din duminica pildei fiului risipitor

Aşez duhul mângâierii pe cărarea coborârii Mele cuvânt peste pământ şi dau din calea Mea suflarea furtunii care dă să glăsuiască şi să-Mi slăbească puterea venirii Mele cu hrană de cuvânt la cei ce iau de pe masa Mea, şi-i spun furtunii să se liniştească, şi se va linişti, şi vor putea pentru Mine cei ce-Mi sunt cărare. Amin.

O, poporul Meu, tu eşti născut din acest cuvânt în zilele acestea de venire a Mea acum pe pământ. O, fiule, trebuie post şi rugăciune pentru orice încercare a slăbirii venirii Mele cuvânt pe pământ şi al mersului Meu cu tine pe cale, şi trebuie iubire în toate, măi poporul Meu, căci Dumnezeu este iubire, iar tu să-Mi slujeşti cu iubire şi cu răbdare pentru ea, şi fiecare să se dăruiască mereu cu tot ce este el, căci iubirea de sine dă să-i şoptească omului să se oprească şi lui, iar viaţa care nu se dăruieşte este o viaţă fără bucurii şi fără plată, căci bucurie să aibă omul, e mare această taină. O, cine să-l înveţe pe om din ce să-şi zidească el bucurie pentru el? Ea se zideşte dăruind, iar dăruirea vine de la iubire, vine de la Dumnezeu în om, căci Eu M-am dăruit cu totul şi n-am socotit nimănui vrednicia sau nevrednicia când M-am dăruit deopotrivă celor ce s-au aplecat şi se apleacă să creadă în Mine ca să poată primi de la Mine dăruirea sa însăşi, pe el însuşi dăruindu-se omul.

Aşezăm în zi de duminică învăţătură. Aceasta este hrana cea de sus: învăţătura cea din gura Mea izvorâtă pentru viaţa omului, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, le-am dat celor credincioşi Mie puterea să se facă fii ai lui Dumnezeu şi le-am dat iubirea Mea lor ca să aibă ei iubire, şi prin puterea ei să se facă fiii ei şi să am Eu popor fii ai iubirii şi să umblu cu ei şi să le fiu lor Dumnezeu, precum este scris.

Se pomeneşte în duminica aceasta pilda tatălui cel cu doi fii, unul cu iubire şi cu ascultare de

tatăl, iar celălalt cu iubire de sine şi cu ascultare tot la fel. Iată, nu este bine să-şi ia omul viaţa din mâna Mea şi să şi-o călăuzească singur. Când eşti fiu al unui tată şi te smulgi de lângă el şi te duci în lume, tu nu mai ai credincioşie nici pentru tine, dar până nu vezi că aşa este te duce mintea să crezi că poate fi altfel, numai că bucuriile înşelătoare nu-i ţin omului cald de bucurii, căci ele se sfârşesc curând, şi vai celor fără de minte, care nu văd înşelarea aceasta!

Cel mic dintre cei doi fii ai tatălui din pilda de azi s-a dus din casa tatălui său, i-a cerut tatălui drepturile ce i se cuvin din averea moştenitoare şi s-a dus şi şi-a făcut singur o altfel de viaţă, iar bucuriile i s-au sfârşit într-o zi şi a văzut el că a greşit lepădându-şi tatăl din pricina iubirii de sine, şi s-a întors apoi să-i ceară tatălui îngăduinţa să-l primească lângă simbriaşii care erau la curtea părintească şi să aibă şi el ce mânca din munca aceasta. O, dacă el a ajuns să vadă pe viu că a greşit şi că nu mai cere nimic decât miluire, s-a dus să-şi mărturisească rătăcirea lui, s-a dus la tatăl lui, iar tatăl l-a primit pe cel aplecat şi a făcut bucurie în casa lui pentru cel atâta vreme rătăcit de casă şi de viaţă. O, dar de ce l-a primit tatăl? L-a primit pentru că s-a lepădat de sine acest fiu, care a rătăcit de la iubire şi nu i-a mai trebuit apoi nimic, decât milă.

Iată, trebuie să se lepede de sine cel ce vine după Mine când vine, ca nu cumva venind, să nu vină el, şi ca nu cumva nevenind, să plece după ce vine să stea. O, ce bine îi este omului care poate să se lepede de sine, o, ce bine! Numai unul ca acela gustă cu adevărat din plin bucuria vieţii. Dar şi lepădarea de sine dacă nu are în aluatul ei iubirea cea din Dumnezeu şi duh iubitor de oameni, ea poate să iasă de ruşine când este probată. De aceea trebuie învăţătură mereu peste cele bune ale omului şi peste credinţa lui, că nu poate omul să-şi facă singur credinţă, ci numai încercările credinţei o dovedesc pe ea, iar el să-şi dovedească iubirea şi statornicia, ca nu cumva să păţească cel credincios ca şi fiul cel mare din pilda tatălui cel cu doi fii, pusă la rumegat bisericeşte în duminica aceasta, căci fiul cel mare s-a mâhnit adânc de la bucuria cea din casa tatălui său în ziua când s-a întors după milă fiul cel mic, recunoscându-şi el rătăcirea. O, nu e greu să se jertfească omul şi să se dăruiască prin toate ale lui, prin tot ce este el, dar dacă nu ştie ce gust să-i dea dăruirii lui şi ce lepădare de sine să-i dea, iată, se dă de gol lipsa iubirii când ea este încercată în om.

O, e grea viaţa între cei din lume, după cum este ea şi pentru cei din lume, care nu ştiu că este o altă fericire decât cea pe care o ştie omul de fericire. Te-am învăţat mereu, poporul Meu, să nu umbli prin lume, fiule. În lume Eu nu Mă mai duc. De aceea te-am învăţat şi pe tine să nu te duci, căci lumea te goleşte de putere, şi apoi de viaţă, şi apoi de credinţă, că peste tot sunt slujitori îmbrăcaţi în piei de oaie şi stau pe la răspântii şi sunt plătiţi ca să te pândească pe tine pe drum şi să te pedepsească, dezbrăcându-te de veşmântul credinţei tale în venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ, iar Eu Mă las mereu cuvânt peste tine şi te învăţ lucrarea ascultării, căci Eu am lăsat carte multă în mijlocul tău ca să asculţi de ea, măi fiule al Meu, şi să faci apoi parte din numărul fiilor ascultării, căci masa aceasta trebuie să aibă la ea fii puşi deoparte pentru Dumnezeu, pentru sfinţire mereu, şi văd cu durere cât se zbat unii să se înstrăineze de cele cerute cu scumpătate ca să fie ştiute de cei ce se aleg pentru Mine, Cel sfânt, căci am zis celor ce se aleg ai Mei: *«Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt!»*.

O, creştine care te zbaţi să-ţi iei liber mersul prin lume şi dorinţe care să te dezbrace de veghea ta cea pentru Dumnezeu, o, fiule, pe calea aceasta trebuie atenţie la mers şi trebuie lepădare de sine. Am dat să mai încerc uneori să Mă strecor cu cele ce trebuie să le spun celor ce nu vor să mai stea biserică a Mea, dar ei şi-au făcut rost de o linişte a lor, în vreme ce Eu nu sunt liniştit de la viaţa lor ieşită de sub călăuză şi alipită de proptele şubrede, care nu sunt dintre cei puşi deoparte pentru Mine, iar Eu, Domnul, stau şi Mă uit în gol cu cei aşezaţi de Mine pentru călăuzire, veghetori împuterniciţi de Mine cu pază din cer pentru paşii şi viaţa poporului Meu cel ales Mie, căci nu sunt creştinii deprinşi să le placă cu veghe peste ei, să le placă să semene cu Mine, Care nu fac nici un pas, nici un lucru, nici o dorinţă care să nu fie din Tatăl şi de la Tatăl date Mie să le port şi să le împlinesc sub slava Lui cea multă şi sub toată lumina Lui şi a Mea.

O, iată de ce n-a putut creştinul cel mult umblat cu Mine ani de-a rândul şi n-a putut apoi el să ia parte la masa Paştelui cel nou, pe care mulţi ani Mi-au trebuit să-l pregătesc să fie şi să aibă la masa

lui creştini care au umblat cu Mine şi pe care i-am învăţat mult, mult cum va fi omul la acest praznic de Paşti sfânt, cu popor sfânt la masă şi pus deoparte pentru Mine, pentru vecii cu Mine, nu numai pentru o vreme, nu cu creştini înjumătăţiţi cu trupul şi cu împlinirea cea deosebit cerută a fi pentru această masă, şi iată, mulţi au stat cu un picior lângă Mine şi cu celălalt lângă lume, şi nu se poate cu jumătatea lângă Dumnezeu, dar câţi au crezut aceasta?

O, iată cum se trage omul de la masa fericirii Mele pentru un popor numai al Meu! Îi place mai mult cu cele învăţate de el de pe pământ, de la stăpânitorul întunericului acestui veac trecător şi care şi-a întins peste tot marfa lui ca să-i atragă spre ea pe cei ce sunt ai Mei ca să nu mai fie ei ai Mei, ci să-i încânte ca să le îndulcească inima şi voinţa spre cele puse înaintea tuturor oamenilor condamnaţi să le placă lumea cea trecătoare, şi apoi să-Mi spună creştinul că de nevoie se duce şi umblă pe tărâmurile lăsate afară, nevegheat de nimeni dintre cei puşi de veghe pentru poporul Meu, neîmputernicit de Mine, netrimis de Mine să meargă aşa cum împuternicesc Eu pe cei ce merg, dar nu pentru ei merg.

O, fiule hrănit cu mila Mea cerească, o, cum nu ţi-a plăcut să fii copilaş ca să ai împărăţia Mea şi bogăţiile ei fără de margini şi să nu ai tu împărăţia ta şi voia ta, sau împărăţia lumii pusă înaintea ta şi pe unde te porţi de zor de câte ori ţi-e dor, că dacă nu ţi-ar fi dor ţi-ar fi frică să te duci şi să te tot duci ca să tragi îngerii din cer după tine şi să plângă ei pe urma ta şi să sufere cu jale îngerii din cer pentru lipsa mersului tău cu lumină pe cale.

O, v-am adunat pe voi, pe cei în care am nădăjduit, aşa cum am nădăjduit şi în cei care au plecat de la masa Mea cu voi, creştini care să-Mi stea curaţi de toate cele de pe pământ la masa Mea cea nouă, la ospăţul vinului cel nou, promis vouă de la începutul cuvântului Meu prin trâmbiţa Mea Verginica, făgăduit că va veni, că va fi la voi vremea praznicului sfânt, trup şi cuvânt Domnul la masă cu poporul cel ascultător şi ales Mie, iar dacă v-am adunat, vă spun durerea Mea.

O, dacă în mulţi iubirea se schimbă, e dureros pentru Mine. Începe creştinul cu iubirea, cu credinţa, cu credincioşia, şi se face apoi împotrivitor şi loveşte din părţi cu nemulţumire. O, ce durere! O, ce să fac sub această durere? O, de ce are creştinul pretenţie la Dumnezeu? De ce să n-aibă Domnul pretenţie la el? O, cât de urât şi cât de jos cade dragostea aceea părută între creştin şi Dumnezeu, după ce creştinul îşi îngăduie deşertăciuni pieritoare, învăţându-se cu ele şi chiar cu Dumnezeu pentru ca să nu-L mai poată asculta şi urma! Ba ajung să Mă şi urască, să se şi despartă de Mine aceştia. Dar cei ce păstrează dragostea, aceia sunt mulţumiţi cu ea şi o dau Mie toată, iar Eu le dau lor, le dau mângâierea pe calea lor cu Mine şi-i ajut să se păstreze în dragoste mereu, căci cu Mine nu se poate altfel dragostea între om şi Mine, nu se poate ca între om şi om, unde ea se învecheşte, se urâţeşte, se stâlceşte de la păcat şi nu mai are frumuseţe şi prospeţime ca şi cea din cer.

Iată, lucrul pentru Domnul este ca o şcoală, ca o învăţătură, ca o jertfă, ca o dragoste de Domnul şi de aproapele, ca toţi să fie una, iar cine nu poate aşa, unul ca acela nu ştie, nu învaţă ce este viaţa cu Hristos şi ce aşteaptă ea de la om. Am pus învăţătură bună pe masa Mea cu tine, poporul Meu. Cei ce iau de la tine învăţătura Mea se îndulcesc cu ea, se mân-

gâie cu ea, se hrănesc cu ea, se îmbracă întru ea şi aşteaptă şi ei biruinţa Mea peste lume, căci Eu încă o dată va fi să biruiesc lumea, şi prin poporul Meu cel ascultător voi face aceasta. Amin.

Acum vă aşez în duhul mângâierii pe voi, pe toţi. Vă trimit îngeri mângâietori, tămăduitori de dureri de suflet şi de trup, iar voi întăriţi-vă în iubirea cea pentru Mine unii de la alţii şi toţi laolaltă să doriţi la fel în toate câte sunt de împlinit. Eu sunt Cel ce stau la cârma oricărei furtuni care ar da să vă slăbească pacea şi mersul, iar voi întăriţi-vă întru Mine cu credinţă tare, fiilor, căci totul este cu putinţă celui cu credinţă în Mine. O, mângâiaţi-vă şi ajutaţi-vă unii pe alţii la greul cel de suflet şi cel de trup şi toţi să vegheaţi pentru toate cele ce sunt de lucrat fie cu duhul fie cu mâna, şi în toate să fiu Eu început şi sfârşit, cuvânt şi faptă împlinită, fiilor. Iată, vine soarele şi încălzeşte văzduhul. Prindeţi puteri. Eu, Domnul, vă oblojesc mereu ranele şi dorul şi aşteptarea şi vă dau puteri şi vă dau sănătate trupului şi sufletului, fiilor. Fiţi credincioşi şi cereţi de la Mine mers înainte cu tot cuvântul Meu în faţă, cu toată venirea Mea, căci ea nu va sta din mers şi din lucru, şi Eu sunt Cel ce împlinesc aşa.

Vă cuprind în braţe şi vă mângâi, căci inimile vă sunt slăbite, dar Eu sunt Cel ce vă întăresc pe voi, şi vă veţi întări, fiilor. Mereu, mereu Eu, Domnul, am biruit pentru voi, pentru mersul Meu cu voi. Mereu, mereu vom birui şi vom fi biruitori. Amin.

Veseleşte-te, Ierusalime, de Cel ce te-a zidit pe tine şi laudă numele Lui, căci Domnul iubeşte pe poporul Său, precum este scris. Amin, amin, amin.

Iar voi, fiilor care n-aţi ascultat frumos de cuvântul Meu ca să se împlinească el peste voi după planul Meu, o, puneţi genunchii şi fruntea la pământ şi adânciţi-vă în rugăciune şi în pocăinţă şi luaţi de la sfinţi glasul rugăciunii lor şi spuneţi-Mi cu lacrimi: Nu avem inima plină de durere ca să Te căutăm, Doamne. Nu avem nici pocăinţa, nici umilinţa care întorc pe fii, şi nici lacrimi nu avem, căci ni s-au întunecat vederea şi credinţa, şi toate amintirile cu Tine le-am dat uitării şi s-a răcit inima noastră. Ci Tu să Te scoli pentru noi şi să ne insufli duhul pocăinţei şi nedezvinovăţirea păcatelor noastre prin învinuirea altora pentru salvarea noastră, ci fă-ne să Te căutăm pe Tine, şi întăreşte apoi în noi chipul Tău, căci Te-am părăsit şi am ieşit de la Tine şi ne-am înstrăinat de Tine şi de oile turmei Tale, în a căror inimă strălucesc descoperirile Tale, Doamne, şi mângâierea cea pentru osteneli şi necazuri răbdate, căci harul Tău este mult şi mare, şi fă-ne Tu, Doamne, părtaşi milei Tale pentru cei ce, căindu-se, Ţie se supun. Amin.

18 februarie/3 martie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din duminica înfricoşatei judecăţi

Pace vouă, celor ce auziţi cuvântul Meu când el vine şi se aşează în cartea sa cea de azi ca să fie împărţit celor ce îl iubesc pe el şi îl au de pâine pentru suflet! O, pace vouă, şi împărţiţi pe Dumnezeu, că mulţi aşteaptă coborârea Mea în cuvânt şi mulţi se uită pe fereastră ca să-l vadă venind la ei şi mulţi ţin calea cuvântului Meu când el vine spre ei ca să se dea lor şi să-l aibă la căpătâi cuvânt al vieţii, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ.

O, pace vouă, celor ce Mă luaţi de la cei ce Mă primesc şi Mă împart apoi vouă! O, ascultaţi de cuvântul vieţii veşnice dacă el ajunge la voi! El este plin de iubire şi de milă şi de putere pentru voi, că e greu pe pământ. Sunt Domnul Iisus Hristos, şi Mă trimite Tatăl Meu Savaot la voi cuvânt pe pământ. Pe vatra neamului român Îmi am sălăşluită ieslea de coborâre şi cobor în ea cuvânt şi ia fiinţă în cartea sa cuvântul Meu. O, iată ce milă şi ce minune! O, iată ce mângâiere! Nu este mângâiere pentru om în afară de Dumnezeu, dar vrea omul să înţeleagă aceasta şi să fie plin de dor şi viu apoi pentru Domnul?

Eu, Domnul, după ce l-am zidit pe om am avut grijă să-l învăţ ce să facă şi ce să nu facă, dar a pătruns apoi în inima lui bucuria cea străină de Făcătorul lui. Am simţit strâmtorare în inima lui apoi şi Mă strângea locul Meu din el şi nu-Mi găseam pacea înăuntrul omului, căci el se dăduse la neascultare de Domnul şi la păcatul acesta tot mai mult, până ce grădina raiului şi-a văzut duşmanul, căci omul n-a mai căutat cu Dumnezeu, ci cu ascunderea

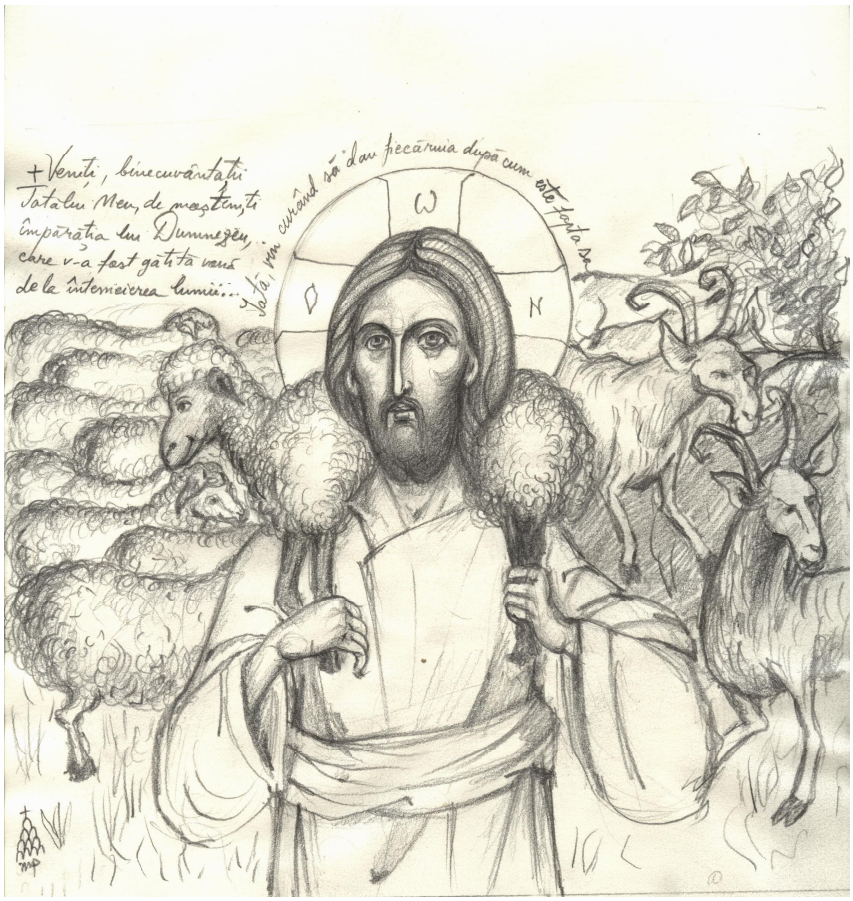
de El. Atunci legea raiului s-a ales pentru Domnul, iar legea omului s-a ales pentru om şi a căzut omul din rai, şi s-a întins apoi pe pământ neamul omenesc, fii şi fiice ale omului zidit de Dumnezeu, şi au fost ei ca şi părinţii lor pe pământ din unii în alţii.

Am dat apoi veste sfântă omului şi am coborât pe munte înalt şi am scris cu degetul pe piatră porunca iubirii de Dumnezeu şi am dat oamenilor poruncile vieţii, căci ei se abătuseră de la calea vieţii. Pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu am zis: *«Să iubeşti pe Dumnezeu, omule, din toată inima şi cugetul şi sufletul tău, şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi!»*, iar pentru cei ce nu iubesc pe Dumnezeu am dat porunci împotriva păcatului, pe care oamenii îl făceau şi îl fac în fel şi chip din pricina nedragostei de Dumnezeu, şi am zis: *«Omule, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu ucizi, să nu preacurveşti, să nu doreşti ce nu-i al tău!»*, şi am spus acestea ca să-l ajut pe om. Ca o dădacă am fost peste om atâtea mii de ani, şi am lucrat cuvântul Meu peste pământ prin vase alese pentru Mine şi nu l-am părăsit pe om după ce el s-a dat spre păcat din pricina neiubirii lui de Dumnezeu. O, ca o dădacă stăruitoare sunt şi azi şi stau tot timpul cu ochii pe pământ ca să-l văd pe om şi să-l îndemn pe cale, căci calea lui e plină de păcat, şi apoi de primejdii de la păcat, de la diavol, căci păcatul este diavolul care se ascunde de Dumnezeu, şi se ascunde în om. Eu însă sunt Cel ce străpunge inima şi rărunchii omului, şi nu este între cer şi pământ nimic ascuns de ochii Mei, şi iată ce fac: După două mii de ani de la venirea Mea pe pământ, prin trup de Fecioară făcându-Mă Om ca să pot să vin în calea omului şi să-Mi dovedesc dumnezeirea, după cum am şi făcut aceasta, o, iată, vin iar, vin cuvânt pe pământ şi stau cu el în calea omului şi-i grăiesc duios şi rugător şi îl îndemn să-şi înţeleagă obârşia, să vadă de unde vine, de unde se trage şi ce are de făcut pentru întoarcerea la Tatăl lui, la Dumnezeu, la iubire, căci Dumnezeu este iubire din cer, iubire ca în cer, nu ca pe pământ, iar omul nu mai cunoaşte obârşia iubirii şi ia de la diavol iubire murdară, iubire cu care Îl trădează pe Dumnezeu, şi cum să fac să-i dau să vadă el aceasta?

O, vin cuvânt în calea ta, omule. Adu-ţi aminte de Mine! Aştept în urma ta să Mă cunoşti de Dumnezeu al tău. Iată, ai făcut din Făcătorul tău Judecătorul tău. Stau pe scaunul judecăţii faptelor tale şi le pun pe ele de-a dreapta Mea sau de-a stânga, iar tu vei trage acolo unde ele se adună după felul lor. Nu poţi să te ascunzi în tine sau în om, nu poţi să te ascunzi de Dumnezeu. Nu poţi să Mă ucizi ca să nu mai fiu, ca să nu mai ştiu şi să nu-ţi mai văd depărtarea ta de Mine. O, adu-ţi aminte de obârşia ta! Omul a fost lucrul mâinilor Mele şi am trudit când l-am zidit după ce am făcut cerul şi pământul pentru ca să-i fie de podoabă şi să se bucure omul de cele ce mărturisesc pentru Mine înaintea lui, şi am ostenit dându-le înfăţişare, şi apoi M-am odihnit de truda duhului şi a trupului Meu, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, am fost de la început trup, aşa cum este Dumnezeu, şi după Dumnezeu l-am făcut la chip şi la asemănare pe om.

O, primeşte-Mă, omule, când bat să Mă primeşti! Întoarce-te la obârşia ta! Întoarce-te, până nu-ţi vor scrie faptele tale locul tău cel veşnic, căci omul este păcătos şi nu va avea bucurie de la păcat.

Stau pe scaunul slavei şi-i grăiesc omului şi sunt înconjurat de oştirile îngereşti, precum este scris în Scripturi vederea slavei Mele. Însăşi gura Mea a spus despre ziua când voi sta de vorbă cu toţi oamenii, şi am spus acum două mii de ani: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa şi toţi sfinţii îngeri cu El, va şedea El atunci pe tronul slavei Sale şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi-i va despărţi pe unii de alţii precum desparte ciobanul oile de capre şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, şi va zice celor de-a dreapta Lui: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu, moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii, căci voi M-aţi iubit în cei mai mici ai Mei, făcându-le lor mângâiere“, şi va zice apoi şi celor de-a stânga: „Duceţi-vă de la Mine, căci v-aţi făcut parte de blestem, de focul cel veşnic gătit diavolului şi îngerilor lui, căci nu M-aţi iubit în cei prea mici ai Mei“, şi aşa vor merge ei la locul pedepsei lor veşnice, iar cei drepţi vor merge la viaţa veşnică»*. Aşa am grăit Eu acum două mii de ani şi a rămas cuvântul Meu pe pământ. Să-şi măsoare omul statura şi statul faţă de aceste două spuse ale Mele pentru neamul omenesc şi să-şi trezească inima şi conştiinţa

dacă voieşte, că nu e de joacă, şi e de luat aminte la glasul gurii Mele de peste om.

Vine vremea cea pentru suflet, vine vestea cea pentru patimile Mele cele suferite pentru om acum două mii de ani şi vine vreme de post de cincizeci de zile pentru trezirea sufletului şi pentru spălarea trupului cel plin de păcat în om. Pilda cea pusă înainte acum de sfinţii bisericii Mele încă din vremile dintâi ale neamului creştinesc de pe pământ, această pildă este aşezată acum, mai înainte de vremea postului, ca să lucreze ea la vreme peste sufletele oamenilor. O, de-ar lua aminte oamenii! Cuvântul Meu cel de atunci are în el mila şi dreptatea. Eu pe toate le-am descris omului ca să le ştie el şi să se aleagă singur, căci aşa i-am spus omului în rai, i-am spus ce să facă şi ce să nu facă şi a ales singur apoi, şi a ales să se despartă de Dumnezeu prin neascultare şi apoi prin păcatul ei. Dar să ia aminte oamenii, căci cuvântul Meu cel de atunci şi cel de acum stă faţă în faţă cu ei şi e vremea să ia ei aminte. Eu ca o dădacă stau în faţa lor şi le arăt calea şi le spun pe unde să meargă şi cum să petreacă, şi iată, de aceea vin acum cuvânt pe pământ, şi de n-aş mai veni aşa cum vin, ar fi şi mai greu de om, dar este scris să vin, şi de aceea vin. Vin şi stau pe scaunul slavei Mele, înconjurat de toate oştirile îngereşti şi scriu pe pământ judecata faptelor omului, şi cum s-ar putea să nu fac aceasta când este scris să vin şi să împlinesc aşa?

O, fii ai oamenilor, o, neam al lui Adam cel zidit de mâna Mea din pământ şi din suflare de viaţă, o, ieşiţi în întâmpinarea Mea, căci stau pe tronul slavei şi grăiesc vouă şi sunt înaintea voastră cu judecata faptelor. O, auziţi-Mă! Cuvântul Meu vine în calea voastră ca să vă dea putere să vă faceţi prin el fii ai lui Dumnezeu ca să scăpaţi de judecata cea pentru fapte, căci omul nu lucrează pentru Dumnezeu sau pentru om pe pământ, ci numai pentru sine, şi este păcat aceasta şi se strânge la plata cea pentru păcat. O, ascultaţi glasul Meu şi faceţi pace între voi şi Dumnezeu. Eu, Domnul, vă chem: pregătiţi-vă salvare! Vă ies în cale ca să vă sprijin Eu, căci v-aţi pierdut puterea să vă întoarceţi la Tatăl Dumnezeu. Am Eu de împlinit această filă de Scriptură ca să-i atrag la Tatăl pe toţi, dar câţi din ei vor vrea să creadă şi să caute cu ascultare de cuvântul Meu şi să se întoarcă şi să se dea Mie ca să-i dau Eu pe ei Tatălui curăţaţi de păcat şi albiţi prin sfinţenie pentru ziua slavei Mele ca să-i am nu numai pe toţi îngerii lângă tronul Meu, ci şi pe toţi oamenii să-i am, dar nu pentru rostirea peste

ei a cuvântului judecăţii cea cu durere, ci pentru slava Mea cu ei, slavă ca a îngerilor Mei.

Eu, Domnul, sunt vasul milei Tatălui Savaot pentru tot omul, căci Îi este dor lui Dumnezeu de om. O, spălaţi-vă viaţa în acest vas, că Mă fac râu de cuvânt, apă curăţitoare pentru voi. Veniţi, o, veniţi şi faceţi-vă curaţi prin spălare în acest râu al vieţii, ca să vă pot spune şi în ziua Mea de slavă: *«Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu şi moşteniţi împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii!»*. Când Eu am întemeiat lumea am întemeiat şi raiul şi toată legea lui cea sfântă, unde nu încăpea moartea cea prin păcat, dar omul cel aşezat în rai n-a rămas moştenitorul raiului, căci s-a tras afară pentru păcat, pentru neiubire de Dumnezeu s-a ales el, şi de atunci plânge după el iubirea cea părăsită de el, plânge raiul, plânge Dumnezeu după om, şi se face cuvânt lacrima Mea pe urma omului şi-l strig să Mă audă şi să Mă ia în casă şi să-i fiu lui Stăpân şi Mântuitor.

O, câtă iubire îi trebuie omului ca să se întoarcă la Mine şi câtă ură pentru păcat, ca să poată să se smulgă din această rădăcină şi să vină să-l aşez Eu în grădina cea gătită de la întemeierea lumii pentru cei iubitori de Dumnezeu!

O, cercetaţi-vă mult, voi, cei ce iubiţi calea cu Dumnezeu şi v-aţi ales să mergeţi pe ea! Cercetaţi-vă iubirea şi faptele ei, că este scris să aibă fapte pentru Mine cei binecuvântaţi ai Tatălui Meu. Sculaţi-vă în picioare bine şi mereu pentru faptele cele de-a dreapta Mea, că mulţi din cei buni cu inima fac fapte şi la dreapta şi la stânga şi nu ştiu ce fac şi nu ştiu unde-şi strâng, căci se împart, şi le trebuie învăţătură lor ca să ştie să nu-şi facă adunătură spre cele ce nu sunt strânse la Domnul şi la sfinţii Săi moştenitori împărăţiei slăvite, în care Domnul este Împărat.

O, fiţi blânzi şi smeriţi cu inima, voi, cei care v-aţi ales şi vă alegeţi cu cei de-a dreapta Mea! Fiţi numai pentru Mine, voi, cei ce v-aţi ales pentru Domnul şi pentru iubire, căci iubirea îşi are soţii ei! Fiţi dulci ca Dumnezeu! Nu răspundeţi răului cu rău, ci cu bine şi cu pace şi cu iubire, ca să slăbească răul şi să fie înghiţit de bine, că mult rău este pe pământ, şi trebuie să apună puterea şi fapta lui. Amin.

Iar tu, poporul Meu, împarte-Mă când vin la tine cuvânt pe cărarea dintre Mine şi tine, că nu te pot lăsa flămând de duhul vieţii, fiule. O, cel ce nu mănâncă de la Dumnezeu nu mai are putere, şi nu mai am nici Eu în el putere pentru Mine. O, hrăneşte-te cu Dumnezeu mai mult şi tot mai mult şi îndulceşte-te mult, ca să Mă pot îndulci de la tine, fiule, că multă fiere şi oţet Îmi dau fiii oamenilor şi Mi-e dor de putere de la tine şi pentru tine de la Mine apoi. O, ai grijă de iubirea dintre tine şi Mine, dintre frate şi frate prin lepădare de sine, şi caută să se vadă la tine această mântuitoare lucrare, care te păstrează în duhul smereniei de sine, şi ai grijă de gând, măi poporul Meu, şi apoi de cuvântul gurii, măi fiule. Numai cu dulce să vă hrăniţi unii pe alţii, dulce din Dumnezeu şi din voi, iar această sănătate să Mi-o daţi şi Mie, căci sunt numai în durere de peste tot de pe pământ, şi Duhul Îmi suspină cu jale, fiilor.

O, vine vremea postului. Aveţi grijă de cuvinte, măi fiilor. Să intre şi să iasă din voi cuvinte dulci ca mierea şi să vă hrăniţi şi să hrăniţi aşa, şi veţi avea putere multă pentru toate cele pentru cer lucrate, şi pe pământ aşezate de voi, iar Duhul Meu stă cu voi mereu şi vă veghează mereu, şi daţi-vă veghii Lui, măi fiilor.

O, am aşezat în carte cuvânt pregătitor pentru venirea vremii postului şi vă rog pe voi să vă îndulciţi unii pe alţii cu puterea Mea, care vine la voi cuvânt, şi din care voi să faceţi faptă mereu, şi veţi fi binecuvântaţii Mei, de-a dreapta Mea stând, aşa cum Eu de-a dreapta Tatălui sunt pentru că fac voia Lui, lucrările Lui, iar Tatăl Se sprijină cu Mine precum Eu Mă sprijin pe voi cu lucrările Tatălui, date Mie să le lucrez cu voi, şi împreună să lucrăm noi, să lucrăm Tatălui, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 februarie/10 martie 2013

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit